

Esterojo Marrasku 14 p. 1896.

Heikko rakas!

Kesken kaikkien kiireitten, puijittain
ainu mieleni ajatus niin vastaa
että mun täytyy Sulle nyt paikalla
kirjoittaa, huolimatta siitä että
olen kovin väsynyt päivän haamuista.

Ensiksikkin kiitän Sua kirjje-
läsi! - jota tuskin uskalsin enää
odattaa.

Tiedän, tiedän että olet "toteu-
den etsiä" - siksi olenkin Sinu
Selles hyvä, asettanut korkeammalle
muita ...

Suon tunnustuksen teit mulle jo
viime keväänä että "toteutta etsiessä"
olet laininlyönyt kaikki maalliset

tulevaisuuden puuhet" . Mitinkö Tsa
siitä ? — ja kun herrait palinnesi
alaarvoisen kansakoulun opettajan viran,
— niin hämmästyinkö siitä, kuten sa-
noit pelännesi ! ? — En. Sinun
suurundesä kasvot vaan silmissäni ja
ihastuneena hyväksyin päätöksesi ...

Kaikki, kaikki pyrintsi tedi-
ti, että sisällisellä pakkota herrastat-
tosi hyvää — seuraten suuren mes-
terimme Jeakusen esimerkkiä.

Hänen korkean rakkaudessa
elähyttämänä, läimivat mielestäni
kaikki ne ihmiset, jotka itoensa
kieltävällä tahdolla vastustavat
kaikkea sitä, kun herättää pahan-
musta ja onnettomuutta ihmisten
kesken, — jilla ainoalla tavalla
voimme pyrkiä tuohon ihanteelliseen
elämään jona on "rakkaudesta ja tieteestä,
valoa ja lämpöä" . . . . .

Ja koska Simunkin uskonnollisesta
harrastuksestasi oli pääpiirteensä tuo
yhteisen hyvän toteuttaminen — min
en sinä silloin nähnyt muuta kuin
hyvää; — vaikka tosin jo kohtasit huo-
naisiin sinä jostain kuin amosta va-
kaumuksestani erkani.

Sittenkin on selvinnyt, että,
vaikka meidän ~~puolesta~~ sisällisen kiin-
tyksen on todelliseen hyvään pyrkiminen,
— erkane kuitenkin käsityksemme
hyvän ja pahan tuntemisesta.

Sitä johtuu että c. m. yhteiskunnalli-
sia paheita arvoilemme aivan
eritavalla. Olen huomannut ettei
Sinä näe mitään pahaa, muutamista
seikasta, joita minä olen taltunnut
käsittelemään pahaksi ja vaaralliseksi,
— syytä kuin tiedän varmasti ettei
sen kautta saamme aikaan pahen-
nuota — joten käsittelemme onnet-
tomuutta, jota me viisimme ehkäi-
tä, jos toisin menettelimme.

Omien huomiointeni lisäksi, setin
vielä kuulemaan eräitä uskontoa
koskevia ^{seikkajärj} arvoiteltavan samalla opi-
luulolla kuin itsekin.

Minulle kerrottiin :

"Kyllähän minäkin vähän kum-
meksin sitä Tetterin uskontoa : kuin
hän pitää itseään ruudosta syntyneenä
— vieläpä samaa sanoo hän erästä
yölävästään, joka on sukkamäärän
pakcitten-orju" — "On näetkös
lainannut erään ^{Kullisarvaisen} keppaleen ju-
tuon vieraan keppaleen on sille
pantannut saadakseen rahaa, jota
ei viitsi työllään ansaita, eikä
tahdo luopua miotään elämän mu-
kavuutiota, — josta lähden hän
tuollaisella ^{allegorilla} keinottelulla hen-
kiä rahaa, mukavasti eläk-
seen. — "Onko tuo nyt ruudosta
syntynyt ihminen : ? "

Tua puhelu oli tosin parhaimman oivakkaavaa, eikä tapani oikeastaan ole, senlaisseen huomiotani kiittäen; — Sattui se kuitenkin, senlaisen aikaan (olin silloin juuri kiihkeässä tutkimisessa — miöjä suhteessa on teosopien oppi — oikeampi. — kirkon oppia?) — että sain kuu päinkin varmuutta siihen käsitykseen, jonka viime kirjeesi mainitsin, Teosopien eskoote. (Opista).

Mutta kuule Petter!

Viimeinen kirjeesi puhui taas aivan selvään — minun sydämeni kieltä —!

Lammien Isän ääni puhuu minunkin omessa tunnossa — vaatiens pyhäin tahtonsa tähtäimistä. Minä tunnen aivan selkeästi — Hänen tahtonsa olevan, „että perustaa Jumelan valtakunta maan päällä; Jumelan valtakunta on ilo ja rauha ihmisten sydämissä“.

Oi Jumalani! Miksi on kuitenkin
olemassa välivuuri kun meidät erottaa?
Miksen seota myöntää oikeaksi kaikkea,
kun Sinä pidät oikeana . . . . .

Tämä häntä huuto kohoaa ei, itseni -
vaan Majan tähden! . . . Sinä kirsitit!

Kirsität kuinka suuresti olen
kirsinyt etten enään viime aikoina ole
vainut hälle puolestasi vakuuttaa että olet
oikeassa - silläin kuin hän on mulle teh-
nyt huomautuksia ettei hän voi hyväksyä
kaikkea kun Pekka pitää oikeana.

Sitä enemmän olen kirsinyt kuin olen
huomannut että siitä huolimatta rakastitte
laisianne niin suuresti että tuokin ero,
vai tulla kysymykseenkään . . . x)

Terveellistä se oli että siille ^{tyttö} ettei
yhdeisoja kadissa . . . Te ymmärrätte nyt,
vairiko, vairiko onni menestystä kadissa
- jossa mies ja vaimo ei voi ~~kehtästä~~

x) ja minkölainen yhteis-elämä, jota ei ruokan-
nallinen side yhdistä? . . . . .

henkisesti yhteen sulautua ? !
Te käsitätte että siellä kodissa
ei, vai onni, rauha ja ilo asua,
jossa miehen eli vaimon, löytyy
hakea, henkiötä viihdytyötä
kodin ulkopuolelta.

Te käsitätte myös nyt parom-
min laisianne — käsitätte — onko
mahdollista teidän laisianne
mielipiteisiin — etenkin henkisiin
harrastuksiin — sulautua —
— — Vaan jättekö — toisillenne
vieraitse !? — Te olette onnellisim-
pia muita . Paljo, paljo on semmis-
sien onnettomia, jotka ovat liian
myöhään huomanneet tuon ketkera-
sikan — että he ovatkin aivan
vieraat toisilleen !

Nyt Pettes rakas ymmärrät
myös, miksi laivain ettelle pitäisi
asiaa min varmana ja antaantua
toisillenne senlaisella varmuudella.

Lapsot, lapset!

Paljo olen minä mitätöin äiti,
teidän keskellänne kasvanut.
— Ehkä ensin itkeryt ja härsinyt
Mutta minä en syytä, en soi-
maa teitä. Kaikki on tapah-
tunut Herran tahdosta

Kunnonallisen tyyne ja
rauhallinen olen ollut jo mo-
nisan viikkokauden.

Walmistettaneeko muu taisia
lohduttamaan ja tukemaan?
— vaanko ussia turkia ja härsi-
myksiä kestämaan

Paljo, paljo jui vielä
sydämmelleni — en enään jaksa
puhella — olen kovin väsynyt.
Myöhäinen jo onkin 12: ta lauantai.
Hyvää yötä!

Terveiset sydänomelliset kaikille!

Oleisin
Sivon
Ostos
Kulta,
maa
kathennus
ma
ma